

ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΕΙ Η ΕΘΝΟΚΑΘΑΡΣΗ ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ

Βρισκόμαστε σε μια δύσκολη ιστορική συνθήκη. Ο πόλεμος μαινεται στην Ουκρανία, η σφαγή στη Γάζα συνεχίζεται με πιθανό τον ολικό εκτοπισμό των Παλαιστινίων, το ελληνικό κράτος επιτίθεται στις κοινότητες των Ρομά και κλείνει όλο και περισσότερο τα σύνορά του, ενώ σε παγκόσμιο επίπεδο ο εθνικισμός ηγεμονεύει. Οι κατακτήσεις γύρω από ζητήματα φύλου χάνονται και ο κόσμος της εργασίας δέχεται επίθεση στον άμεσο και έμμεσο μισθό του. Σε μια τέτοια συγκυρία οφείλουμε να αναρωτηθούμε αφενός πως φτάσαμε ως εδώ και αφετέρου αν υπάρχει κάποια διέξοδος προς ένα χειραφετητικό μέλλον.

Μάλλον θα πρέπει να κοιτάξουμε λίγα χρόνια πίσω, στην παγκόσμια κρίση που ξέσπασε το 2007 και δεν ξεπεράστηκε ποτέ πλήρως. Μια κρίση που έκτοτε έχει πάρει πολλές μορφές (κρίση χρέους, υγειονομική κ.λπ.), ενώ η κατάσταση στασιμοπληθωρισμού που επικρατεί τώρα δείχνει ότι το κεφάλαιο δεν έχει μπει ακόμα σε μονοπάτια κερδοφορίας. Μια κερδοφορία που μπλοκάρεται και από τη συνεχή προλεταριακή ανυποταξία των τελευταίων χρόνων.

Όμως, η αδυναμία αυτών των κινημάτων να αμφισβητήσουν την καπιταλιστική σχέση, σε όλες τις ταξικές, έμφυλες και φυλετικές συνιστώσες της, και άρα να ξεπεραστεί ο κόσμος του κεφαλαίου, έδωσε τον χώρο στα κράτη να αναδιοργανωθούν, να προετοιμάσουν και να υλοποιήσουν την αντιεξέγερση, η οποία περνάει πάνω από τα σώματα εκατομμυρίων προλετάρων, και ταυτόχρονα να προσπαθήσουν να βρουν νέους τρόπους κερδοφορίας. Το σημείο συνάντησης αυτών των δύο είναι ο πόλεμος ως μόνιμη συνθήκη.

Για την Ευρώπη, κεντρικό σημείο για την επίτευξη των δύο παραπάνω στόχων είναι το πρόγραμμα *Rearm Europe*. Πολύ συνοπτικά, το *Rearm Europe* είναι ένα πρόγραμμα της ΕΕ κόστους 150 δις με το οποίο θα χρηματοδοτηθούν κοινές συμβάσεις μεταξύ των κρατών μελών για την ανάπτυξη της πολεμικής τους βιομηχανίας και την αύξηση των στρατιωτικών δαπανών τους. Προφανώς, τα κράτη μέλη θα πρέπει να επιστρέψουν αυτά τα ποσά αργότερα, απλά με χαμηλότερους τόκους, με ό,τι συνέπεια έχει αυτό για τη ζωή μας.

Ωστόσο, δεν θα πρέπει να δούμε το *Rearm Europe* ως ένα ακόμα οικονομικό πακέτο της ΕΕ προς τα κράτη μέλη. Αντίθετα, προκειμένου να δεχτεί ο ευρωπαϊκός πληθυσμός (άρα και εμείς εδώ) να κάνει θυσίες ώστε να φύγουν λεφτά από τις εναπομείνουσες κοινωνικές παροχές και να πάνε στις στρατιωτικές δαπάνες, θα πρέπει να προετοιμαστεί για αυτό. Ένα νέο ιστορι-

κό πεδίο βιοπολιτικής ανοίγεται όπου ο ευρωπαϊκός πληθυσμός θα πρέπει να μετατραπεί σε ετοιμοπόλεμο πληθυσμό. Υπό αυτό το πρίσμα θα πρέπει να διαβαστεί και η επίθεση στα δικαιώματα των γυναικών και ΛΟΑΤΚΙ+. Κοινώς, δεν είναι καιρός για δικαιώματα, αλλά για σώματα έτοιμα να σκοτωθούν και να αναπαράγουν.

Και αν όλα τα παραπάνω φαντάζουν ότι ανήκουν σε ένα μακρινό μέλλον, τότε χρειάζεται να στρέψουμε το βλέμμα μας στη Μέση Ανατολή. Πουθενά αλλού δεν απεικονίζεται ευκρινέστερα το μέλλον που μας προδιαγράφεται από ό,τι στην Παλαιστίνη. Στην ισοπεδωμένη Γάζα, πάνω από δύο εκατομμύρια ανθρώπων αυτή τη στιγμή προσπαθούν να επιβιώσουν μεταξύ βομβαρδισμών, πείνας και εξαθλίωσης. Μετά την απαγόρευση οποιασδήποτε ανθρωπιστικής βοήθειας από της 2 Μαρτίου, το Ισραήλ έχει εντείνει τους βομβαρδισμούς και τις χερσαίες επιχειρήσεις υλοποιώντας τις εξαγγελίες για συνολική κατάκτηση της Γάζας και εκτοπισμό των Παλαιστινίων. Δεν ξέρουμε αν τα χαλάσματα της Γάζας θα μπορέσουν να μετατραπούν σε τουριστικό θέρετρο, όπως ανακοινώνει ο Τραμπ, αλλά είναι σίγουρο ότι η ευρύτερη καπιταλιστική αξιοποίηση της περιοχής θα οικοδομηθεί πάνω σε πτώματα και σε ατέλειωτο πόνο.

Όσο όμως το μέλλον του πληθυσμού της Γάζας (αλλά και της Δυτικής Όχθης) παραμένει αβέβαιο, ένα είναι σίγουρο. Ένα νέο μοντέλο διαχείρισης των πλεοναζόντων πληθυσμών έχει εγκαθιδρυθεί, ενώ οι νέες τεχνολογίες πειθάρχησης και ελέγχου που έχει αναπτύξει το Ισραήλ θα πωληθούν ως ακριβά εμπορεύματα στις απανταχού κυβερνήσεις. Οι στρατιωτικές επιχειρήσεις που διεξάγονται, πέρα από όλα τα άλλα, αποτελούν και την τελική δοκιμή αυτών των εμπορευμάτων πάνω στα σώματα των Παλαιστινίων.

Το παρόν και μέλλον που προδιαγράφει για εμάς ο καπιταλιστικός ρεαλισμός είναι ξεκάθαρο. Από τη μια βρίσκονται όσες θα πωλούν την εργασιακή τους δύναμη για όλη τους τη ζωή, ζώντας σε ένα καθεστώς μόνιμης επισφάλειας και ανασφάλειας. Από την άλλη βρίσκονται όσες περισσεύουν, όσα δεν χρειάζονται για τα μοντέλα οικονομικής ανάπτυξης. Άνθρωποι καταδικασμένοι να ζουν σε συνθήκες εγκλεισμού και να κινδυνεύουν συνεχώς με εξόντωση. Στην περίπτωση της Παλαιστίνης αυτές οι δύο μορφές ζωής βρίσκονται δίπλα δίπλα χωρισμένες από έναν φράχτη.

Στο εδώ και το τώρα λοιπόν, και ενώ ο πόλεμος εκδηλώνεται μπροστά στα μάτια μας, σκύβουμε πάνω από τις χειρονομίες ανυποταξίας, που εκδηλώνονται στα πολεμικά μέτωπα της εποχής μας και πάνω από τον αγώνα για ζωή που διεξάγεται ανάμεσα στα συντρίμια της Γάζας. Αν τον πόλεμο τον ζούμε κάθε μέρα εδώ, εδώ είναι που θα πρέπει να αναζητήσουμε και τις πολλαπλές αρνήσεις του, σε μια πιθανή προοπτική ενοποίησης των επιμέρους ανταγωνιστικών πρακτικών, υπερβαίνοντας τα όρια που έχει καθεμία ξεχωριστά.

ΝΑ ΣΠΑΣΟΥΜΕ ΤΟΝ ΑΠΟΚΛΕΙΣΜΟ ΤΗΣ ΓΑΖΑΣ

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΛΙΠΟΤΑΚΤΕΣ ΣΕ ΡΩΣΙΑ, ΟΥΚΡΑΝΙΑ, ΙΣΡΑΗΛ

ΦΑΜΠΡΙΚΑ ΥΦΑΝΕΤ
Ομήρου & Περδίκρα γωνία